

Rørøp i Helgeland. 20/7-48.

111229

G/E.

Herr Arvid Holt - Seeland,
Tollbugata 11,
Oslo.

Ad det såkalte "Rettsoppgjør" i sin almindelighet.

Det er ikke bare i relasjon til Røde Kors søstrene at "rettsoppgjøret" har artet seg på en meningsløs måte.

Jeg er kanskje den sakfører i landet som har vært forsvarer i de fleste landssviksaker. Jeg har nemlig vært forsvarer i adskillig over 100 saker, og jeg har derfor en utstrakt erfaring for, hvorledes oppgjøret etter min mening har antatt en likefrem korrupt karakter i en rekke tilfeller.

Jeg skal nevne enkelte tilfeller til belysning herav:

1) For det første later det til at det er medlemskapet i NS som er det viktigste, ja nesten det eneste kriterium på landssvik.

Har en person først vært så uheldig at han har latt seg narre inn i NS, blir nærsagt hvilken som helst forbindelse med fienden ansett som bistand etter straffelovens § 86.

Men har man ikke vært medlem av NS, kan vedkommende ha gjort nærsagt hva som helst uten at det faller påtalemyndigheten inn å reise tiltale.

Slående eksempler herpå vil fremgå av det jeg

har anført herunder under punkt 1 og 3.

2) Majavassåsen.

Ved Majavain på Helgeland (et stykke ovenfor Mosjøen) ble noen tyskere høsten 1942 skutt av norske hjemmestyrker. Hjemmestyrkene kom seg unna. Tyskerne kom selvfølgelig i raseri og tok represalier.

På en eller annen måte hadde tyskerne fått en liste over personer i distriktet som hadde deltatt i våpensmugling, og nu skulle hevnen gå ut over disse, selv om ingen av dem var med på å skyte tyskerne.

Tyskerne (Gestapo) henvendte seg til politimesteren i Mosjøen for å få veiviser til å vise Gestapo, hvor våpensmuglerne bodde oppe i bygda. Politimesteren stilte til rådighet den av sine betjenter som pressumtivt var best lokalkjent.

Næste dag begynte rassiaen, og over 20 patriotiske nordmenn ble arrestert, ført til Falstad og skutt. Det er helt på det rene at av disse som ble skutt ble minst 3 stykker utpekt av politimesterens betjent.

Der er ingen tvil om at det ville ha spøkt for politimesterens og hans betjents hoder, dersom de hadde vært medlemmer av NS. Men da de var så heldige at de iorsavist hadde sitt alibi i orden, er intet foretatt mot dem. Ja, politimesteren er endog etter frigjøringen forfremmet til sorenskriver, og hans betjent er forfremmet i politietaten.

Jeg har flere ganger trukket disse sammenligninger under mine forsvarsinnlegg. Men både påtalemyndighet og rett har utgjort hva de har kunnet for å dekke de såkalte "norske" politimenn. Jeg

er blitt begått tilneförsel herom. Men sammenstötene mellom lagmannen og lensmannen på den ene siden og meg på den andre side i anledningen har flere ganger vært så voldsomme at det er blitt omtalt i lokalpressen således at publikum har fått fullt kjennskap til forholdet. Og det er blitt meg fortalt fra en rekke jössinghold at jeg har 100% av befolkningen med meg, når jeg forsöker å få klarhet i dette forhold, nemlig at en og samme handling skal være straffbar, hvis den er begått av et medlem av NS, men ikke hvis den er begått av noen som ikke var medlem av NS.

3) Ildgrubeaffæren.

Denne affære har stor likhet med Majavassaffæren.

Våren 1943 ble to tyskere skutt av nordmenn i Ildgruben ovenfor Mo i Rana.

Fienden kom selvfølgelig i harnisk igjen og særlig på grunn av at det bare var et halvt års tid siden en lignende affære fant sted ved Majavatn.

Den tyske kommandant i Mo i Rana ville dekretere undtagelsestilstand med den begrundelse at der blandt sivilbefolkningen fantes våpen som ikke var innlevert.

Lensmanden i Mo på den ^{2.4} var medlem av NS og nød derfor tillid blandt tyskerne. Han tilbød seg derfor at han skulle sørge for at de våpen som måtte være igjen blandt sivilbefolkningen, skulle bli innlevert.

Det lykkedes lensmannen og å få tyskerne til å gå med herpå, og lensmannen innrykket annonse i stedets lokalaviser om at de som hadde våpen straffritt kunne innlevere disse innen i viss frist. Oppfordringen ble etterkommet, og der inntok ca. 30 geværer.

Tyskerne forlangte dessuten at en del gisler skulle

var som sikkerhet mot gjentagelse. En av disse gjakter ble skutt i en voldsscene som ble sendt til Tyskland, hvor en begint ved døden, er givelig på grunn av mishandling.

Under legmannsrettssaken mot lensmannen våren 1947 ble han bl.a. dømt for medvirkning til dette dødsfall og idømt livsvarig fengsel - mindre kunne ikke gjøre det. - Det er altså på det rene at lensmannen ved sin aksjon utvilsomt forminsket følgende av at et par tyskere ble skutt i Ildgruben. Og det er jo helt på det rene at Ildgrubeaffæren ikke fikk de konsekvenser som Majavassaffæren fikk.

Hadde lensmannen ikke vært medlem av NS, hadde han sikkert gått fri for dette tiltalepunkt.

Jeg må minnes et uttrykk som jeg tror skal være hentet fra et av Björnsons skuespill: "Fy fanden for justis i dette land."

Eksemplene kunne forfleres, men dette får foreløpig være nok for at jeg ikke skal bli for langtekkelig. Men en ting som forbauser meg i høyeste grad, er at den norske presse praktisk talt i sin helhet fremdeles støtter dette rettsoppgjøret - ja, selv etter dommen over Morgenposten.

Hvis pressen satte hornene i bakken og slo om, ville hele "rettsoppgjøret" falle sammen som er korthus. Jeg har likefrem ventet på at de mest fremtredende av forsvarerne i landssviksakerne skulle blitt innkalt til en pressekonferanse.

Pressen ville da fått informasjoner som ville bevirket at det gikk helt nedover ryggen på en.

Hvorledes er stemningen i stor-avisene i Oslo for tiden?

Har De forsøkt å konferere med noen av dem.

Har De finner grunn til sådan konferanse, kan De godt i vedkommende se dette mitt brev. Men jeg ønsker det